

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **MUDr. Z. V. Ph.D.**, v řízení zastoupeného JUDr. Antonínem Janákem, advokátem se sídlem Příbram, nám. T.G.M. 142, proti žalované **České lékařské komoře** se sídlem Olomouc, Dolní náměstí 38, o žalobě proti rozhodnutí Čestné rady žalované ze dne 13.5.2011 č.j. 07/46/580, ve věci disciplinárního opatření,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Čestné rady České lékařské komory ze dne 13.5.2011 č.j. 07/46/580 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.082,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Antonína Janáka, advokáta se sídlem Příbram, nám. T.G.M. 142.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí Čestné rady žalované, jímž byl uznán vinným ze spáchání pokračujícího disciplinárního deliktu – porušení povinností člena žalované stanovených v § 9 odst. 2 písm. a) zák. č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o komorách“) a § 2 odst. 13, § 3 odst. 1, 2, 4 a 5 Etického kodexu žalované tím, že 22.11.2005 jako lékař Urologického centra v Praze 2, Karlovo náměstí 3, svému pacientovi J. P. úmyslně sdělil vyšetřením nezjištěnou a nepravdivou diagnózu údajného zhoubného nádoru v močovém měchýři velikosti 1,5 cm, vysvětlil mu rizika operativní léčby a navrhl mu jako zaručenou léčbu injekce v tuzemsku nedostupného zahraničního léku v ceně 20 až 300 tis. Kč, a když s tím poškozený vyjádřil souhlas a předal žalobci 30 tisíc Kč., aplikoval mu mezi 1.12.2005 a 3.1.2006 čtyři injekce nezjištěné látky, nepravdivě prezentované jako lék na odstranění rakovinového nádoru, po poslední injekci pacientovi sdělil, že léčba byla plně úspěšná a zhoubný nádor byl takto odstraněn, posléze dne 30.1.2007 v urologické ambulanci v Nemocnici Na Bulovce v Praze, poté, co se na něj obrátil pacient s problémy s močením, žádostí o provedení cystoskopie za účelem ujištění, že údajný nádor je opravdu definitivně vyléčen, tuto cystoskopii neprovedl s odůvodněním, že je zbytečná, pacienta nadále ujišťoval, že nádor je díky výše uvedené injekční léčbě zažehmán, a téhož dne ve večerních hodinách v místě bydliště pacienta na adrese L. 37, P.10, v bezprostřední souvislosti s výše uvedeným převzal od pacienta bez vystavení potvrzení další částku, tentokrát 6 tisíc Kč za léky Cinomen a Vesicare 10 mg, s odůvodněním, že se jedná o drahé a obtížně přístupné přípravky, a že tyto přípravky pacientovi pomohou v jeho obtížích s močením, neboť ty jsou způsobeny podrážděním močového měchýře po předchozím nádoru a jsou rovněž psychosomatického charakteru. Za to bylo žalobci uloženo disciplinární opatření – vyloučení ze žalované.

Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

B.

Žalobce namítá, že se rozhodující správní orgán v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí nesprávně označil, když rozhodovacím orgánem je Čestná rada žalované. Písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí však obsahuje na levé straně záhlaví údaj „Česká lékařská komora“ s adresou jejího sídla v Olomouci.

Na pravé straně je uvedeno „Čestná rada“, kdy následují kontaktní informace a adresa v Praze. Dále je uvedeno, že se jedná o rozhodnutí „Čestné rady ČLK“, avšak na konci rozhodnutí je otisk razítka „Česká lékařská komora Revizní komise a Čestná rada“, následují opět kontaktní informace a adresa v Praze, přičemž v poučení o opravném prostředku je uveden Krajský soud v Ostravě, což odpovídá sídlu žalované, nikoli její Čestné rady. Z uvedeného tak není podle žalobce jasné, který orgán napadené rozhodnutí vydal a kde sídlí, zejm. zda jej vydal orgán, který jej vydat měl – Čestná rada žalované sídlící v Praze.

Žalovaná má za to, že napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti dle § 10 odst. 5 ve spojení s § 13 odst. 4 Stavovského předpisu České lékařské komory č. 4 – Disciplinárního řádu (dále jen „disciplinární řád“). Žalobcem uplatněné námitky rozhodně nemohou být důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Dle § 65 odst. s.ř.s., kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Dle § 76 odst. 1 s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem

- a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,
- b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění,
- c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze shora uvedeného vyplývá, že s.ř.s. dává aktivní žalobní legitimaci v řízení před správními soudy jen tomu, kdo byl zkrácen na svých právech (právech, která jemu přísluší), přičemž je-li namítána vada řízení, její existence může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí jen, je-li způsobila přivodit jeho nezákonnost.

Soudu není nikterak zřejmé a žalobce to ani blíže neobjasňuje, jak by shora namítané údaje – i kdyby byly vadou napadeného rozhodnutí – poškodily žalobce na jeho právech, příp. mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud zdůrazňuje, že žalobci samotnému bylo jasné, který orgán žalované v posuzovaném případě rozhodoval, když se sám jednání u právě tohoto orgánu účastnil, správný orgán označuje na mnoha místech žaloby a uvedený žalobní bod tvoří toliko „přílepek“ k ostatní žalobcově – obsahově zcela odlišné – argumentaci.

Krajský soud proto uzavírá, že žalobcem namítanými skutečnostmi nedošlo k žádnému zásahu do žalobcových práv a namítané skutečnosti – i kdyby byly vadou napadeného rozhodnutí – nemohou mít žádného vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto shledal krajský soud tento žalobní bod nedůvodným.

C.

Dále žalobce namítá, že jakkoli jsou v napadeném rozhodnutí uvedena konkrétní ustanovení zákona o komorách i podzákonných předpisů žalované byla porušena, není zde uvedeno, z jakých konkrétních skutečností byl učiněn závěr na porušení kterého konkrétního z těchto ustanovení. Takové rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, když odpovídá nepřipustnému postupu – paušálnímu hodnocení důkazů, kdy správní orgán neuvede, z jakého důkazního prostředku učinil jaká zjištění o porušení konkrétní povinnosti, ale jen na důkazní prostředky odkáže. Podle žalobce tak bylo porušeno ust. § 50 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalovaná má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou obsaženy veškeré skutečnosti, které v něm mají podle žalobce absentovat.

Zde krajský soud konstatuje, že žalobce zřejmě směšuje dva různé instituty, a to:

- 1) hodnocení důkazů, jehož výsledkem je závěr o *skutkovém* stavu věci, a
- 2) následné *právní* hodnocení zjištěného skutkového stavu, tzn. jeho podřazení příslušným ustanovením zákonných a podzákonných předpisů.

Z obsahu předmětného žalobního bodu je zjevné, že žalobce nenapadá tímto žalobním bodem žádné otázky skutkové, proto jeho odkazy na judikaturu o paušálním hodnocení důkazů, příp. nevyložení, z jakého důkazu správní orgán co zjistil, za zcela nepřipadné.

Žalobce tak (patrně) napadá nedostatek odůvodnění podřazení vytýkaného jednání konkrétním ustanovením, jejichž porušení má být napadeným rozhodnutím sankcionováno.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že napadené rozhodnutí obsahuje na str. 9 druhý odstavec tohoto znění:

„Ze všech výše uvedených závěrů je nepochybné, že (...) MUDr. V. svým jednáním porušil povinnosti stanovené § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb., kdy MUDr. V. nevykonával lékařské povolání ani odborně (jak prokázaly závěry znaleckého posudku citovaného v rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17.6.2010) ani v souladu s jeho etikou (viz dále), ani způsobem stanoveným zákony a stavovskými předpisy ČLK (...) Dále výše prokázaným jednáním MUDr. V. nepochybně porušil § 2 odst. 13 Etického kodexu ČLK, který uvádí, že lékař nesmí sám nebo po dohodě s jinými ordinovat neúčelné léčebné, diagnostické a jiné úkony ze ziskových motivů, a rovněž § 3 odst. 1, 2, 4 a 5 Etického kodexu ČLK, kde je uvedeno, že lékař plní vůči každému nemocnému své profesionální povinnosti. Vždy včas a důsledně zajistí náležitá léčebná opatření,

kteřá zdravotní stav nemocného vyžaduje, lékař se k nemocnému chová korektně, s pochopením a trpělivostí a nesníží se k hrubému nebo nemravnému jednání, lékař je povinen pro nemocného srozumitelným způsobem odpovědně informovat jeho nebo jeho zákonného zástupce o charakteru onemocnění, zamýšlených diagnostických a léčebných postupech včetně rizik, o uvažované prognóze a o dalších důležitých okolnostech, které během léčení mohou nastat a zejména, že lékař nesmí zneužít ve vztahu k nemocnému důvěru a závislost jakýmkoli způsobem, kdy ke zneužití této důvěry došlo více než závažnou mírou.“

Toto odůvodnění subsumpce posuzovaného jednání, jak je popsáno shora, pod ustanovení jednotlivých zákonných a podzákonných předpisů považuje krajský soud za dostačující a přiléhavé, zcela odpovídající skutku, jak je popsán ve skutkové větě napadeného rozhodnutí. Zvolená forma subsumpce pak odpovídá způsobu užívanému i trestními soudy, který je jako přijatelný aprobován soudy vyšších stupňů, Ústavním soudem i Evropským soudem pro lidská práva.

Krajský soud dále konstatuje, že podle uvedeného popisu byly veškeré dílčí vytýkané útoky posouzeny jako jediný skutek – jediné jednání, proto je bezúčelné a zavádějící ho pro účely právní kvalifikace dělit. Tímto jediným jednáním pak porušil žalobce podle Čestné rady žalované více ustanovení (jak jsou v rozhodnutí vyjmenována) v jednočinném souběhu. U jednočinného souběhu (jediného vytýkaného jednání) pak ani nelze dílčí fáze tohoto jednání dále rozdělovat.

Pro ilustraci lze uvést příklad typického jednočinného souběhu trestných činů krádeže vloupáním a porušování domovní svobody [§ 205 odst. 1 písm. a) a § 178 odst. 2 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), jehož se pachatel dopustil tím, že vypáčil dveře rodinného domu, ze kterého odcizil televizor. Dělit tento skutek na

- a) vypáčil dveře rodinného domu, do kterého následně vešel (čímž se dopustil porušení domovní svobody), a
- b) odcizil televizor z rodinného domu, do kterého vešel poté, co vypáčil dveře rodinného domu,

je absurdní. Naopak, trestněprávní praxi je zdůrazňováno, že při jednočinném souběhu trestných činů vyjadřuje skutková věta právě jen jediné posuzované jednání (jediný skutek), proto i v rozsudcích trestních soudů je u jednočinného souběhu trestných činů skutková věta jen jedna [srov. § 120 odst. 3 zák. č. 141/1961 Sb., zákona o trestním řízení soudním (trestního řádu), ve znění pozdějších předpisů, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.8.2002 sp. zn. 5 Tdo 363/2002, www.nsoud.cz].

Ani tento žalobní bod proto krajský soud důvodným neshledal.

D.

Dále žalobce namítá, že Čestná rada žalované sama nevedla dokazování svědeckými výpověďmi J. a M. P., naopak se spokojila jen s jejich výpověďmi v trestním řízení. Tím žalobci fakticky znemožnila využít jeho zákonné právo být přítomen výsledku těchto osob a klást jim otázky. Čestná rada žalované dále nevycházela z příslušné zdravotnické dokumentace, správnost žalobcova postupu

posuzovala jen na základě části znaleckého posudku získaného z trestního řízení. Hodnocení postupu lékaře při léčbě pacienta je podle žalobce bez zkoumání příslušné zdravotnické dokumentace nemožné a žalobce zaráží, že takto postupuje zrovna orgán žalované.

Žalovaná k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že záleží jen na rozhodnutí pověřeného člena Čestné rady žalované, zda budou svědci přizváni, příp. zda bude výslechu přítomen disciplinárně obviněný. Svědecké výpovědi tak lze podle žalované nahradit písemnými vyjádřeními a jinými listinnými důkazy. Zástupce žalobce navíc v přípisu ze dne 22.4.2011 razantně odmítl svou účast na disciplinárním řízení a sám odkázal na listinný důkaz – rozsudek Městského soudu v Praze. Naopak žalovanou zaráží námitka nedostatku zkoumání zdravotnické dokumentace, když to byl právě on, kdo příslušnou zdravotnickou dokumentaci neposkytl (zde žalovaná odkazuje např. na usnesení ze dne 14.11.2009). Informace z části znaleckého posudku pak byly natolik dostačující, že z nich mohla Čestná rada žalované bez dalšího vycházet.

Krajský soud opakovaně ve věcech, jejichž účastníkem je žalovaná, zdůraznil, že na rozhodování žalované se podpůrně vztahuje správní řád, a to zejm. v otázkách neupravených předpisy upravující výlučně řízení před orgány žalované (disciplinárním řádem). K těmto závěrům dospěl zejm. v rozsudcích ze dne 1.1.2007 č.j. 22 Ca 501/2006-35 a ze dne 7.2.2008 č.j. 22 Ca 45/2007-32, tento závěr byl dále zopakován i dnešního dne v rozsudku č.j. 78Ad 6/2011-37, dostupném na www.nssoud.cz.

Z této použitelnosti správního řádu na řízení před žalovanou vyplývá, že i v řízení před orgány žalované musejí být dodrženy veškeré standardy ochrany práv účastníka řízení jako v jakémkoli jiném správním řízení.

Otázka použitelnosti protokolů o výpovědi svědků z jiného řízení je soudy rozhodujícími ve správním soudnictví obsáhle a detailně projednávána, kdy za shrnující lze považovat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2008 č.j. 2 Afs 24/2007-119, Sb. NSS č. 1572/2008, www.nssoud.cz. Jakkoli bylo toto rozhodnutí vydáno ve věci upravené předpisy o řízení ve věcech daňových, standardy ochrany práv účastníka řízení jsou správními soudy vykládány jednotně jak pro řízení daňové, tak pro řízení podle správního řádu. Nejvyšší správní soud k této otázce dospěl k závěru, že takové listiny mohou sloužit za důkaz i v jiném řízení, je však třeba, aby byla účastníku řízení zpřístupněny, aby se mohl seznámit s jejich obsahem a případně navrhnout další důkazy, které by zjištění z těchto listin upřesnily, korigovaly či vyvrátily. V případě, že výpovědi svědků zaznamenané v listinách jsou v rozporu s jinými důkazy provedenými ve správním řízení, je třeba tyto rozpory odstranit, nejlépe bezprostřední výpovědí svědka. Svědka je pak třeba vyslechnout vždy, požaduje-li to účastník řízení, ledaže se jedná o požadavek vedený jen snahou mařit či účelově prodlužovat řízení (např. požadavek na výslech svědka, který se zdržuje v cizině, zjevně se nehodlá do ČR k výslechu dostavit, takže jeho předvolávání bude neúčelné, a jeho výpověď není možno poříditi ani jiným způsobem).

Těmto standardům žalovaná v nyní posuzované věci – byť nevědomě – dostála. Z obsahu správních spisů se podává, že ve věci se konalo před Čestnou

radou žalované jednání dne 14.11.2009, jemuž byl přítomen i zástupce žalobce. Zde byly konstatovány výpovědi svědků z trestního spisu, kdy z žalobcovy strany nebyly k takto provedenému dokazování vneseny žádné připomínky, nebyl učiněn návrh na výslech svědků před orgány žalované bezprostředně. Nic takového se nestalo ani následně, ať již písemným podáním žalobce, natož u odročeného jednání 13.5.2011, jehož se již žalobce ani jeho zástupce nezúčastnili. Žalobce tak nijak nenapadal obsah výpovědí svědků učiněných v trestním řízení, ani netrval na jejich bezprostřední výpovědi před orgány žalované. Čestná rada žalované tak – jak soud již opakuje – dodržela standardy ochrany práv účastníka při užití výpovědi svědka z jiného řízení vytčené dosavadní rozhodovací činností soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

Namítá-li žalobce nedostatky zjištění skutkového stavu, které podle žalobce spočívají v absenci zdravotnické dokumentace, je třeba konstatovat, že ve správním řízení může za důkaz sloužit jakýkoli důkazní prostředek, kterým lze zjistit skutkový stav a který není získán či proveden v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu).

I při odhlédnutí od skutečnosti, že to byl právě žalobce, kdo příslušnou lékařskou dokumentaci orgánům žalované neposkytl (jak se z obsahu správního spisu skutečně podává), tak nelze jedinému důkaznímu prostředku přiznat výlučné postavení před jinými, tzn. nelze dovozovat, že by konkrétní skutečnosti mohly být zjištěny jen jediným důkazním prostředkem a žádným jiným.

Žalobce přitom v žalobě – kromě věty „nemůže obstát skutkové zjištění správního orgánu, že absentuje záznam o provedení dalších vyšetření, které by vedly k potvrzení či vyloučení karcinomu“ – nenamítá nesprávné zjištění skutkového stavu.

Jedná-li se o citovaný závěr napadeného rozhodnutí, jedná se o převzetí závěru dokazování v trestním řízení. (srov. str. 3 – 4 napadeného rozhodnutí), kdy ani nesprávnost skutkových zjištění, jak byly vyhodnoceny trestním soudem, žalobce nikdy v řízení před orgány žalované nezpochybnil, a to i přesto, že jeho zástupce byl přítomen jednání 14.11.2009, u něhož bylo konstatováno i toto skutkové zjištění. Žalobce nikdy – ani v žalobě – netvrdil, že by nějaká další vyšetření, která by vedla k potvrzení či vyloučení karcinomu u pacienta byla provedena.

Ve světle shora uvedeného se tak žalobcová námitka o nedostatku zdravotnické dokumentace její jako zjevně účelová.

Proto ani jednu z dílčích námitek tohoto žalobního bodu krajský soud důvodnou neshledal.

E.

Dále žalobce namítá, že zákon o komorách nedovoluje Čestné radě žalované odejmout projednávanou věc orgánu I. stupně (Čestné radě okresního sdružení žalované) a věc si aťhovat. Podle žalobce totiž zákon o komorách připouští

rozhodování Čestné rady žalované jen jako orgánu II. stupně, t.j. orgánu rozhodujícího o opravném prostředku proti rozhodnutí Čestné rady okresního sdružení žalované. V nyní posuzované věci zvolený postup podle žalobce vedl k tomu, že si orgány žalované osobují více pravomocí, než jim zákon svěřuje.

K této námitce žalovaná odkazuje na § 14 disciplinárního řádu a zdůrazňuje, že pravomoc Čestné rady žalované k disciplinární pravomoci vyplývá z § 2 odst. 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. f) a § 18 odst. 1 zákona o komorách. Ust. § 15 odst. 2 písm. a) zákona o komorách pak zmocňuje žalovanou k přijetí disciplinárního řádu. Odkazuje též na skutečnost, že zvolený postup nebyl nikdy kritizován ani podepsaným soudem při posuzování věcí, jichž byla žalovaná účastníkem.

Z obsahu správních spisů k tomuto žalobnímu bodu soud zjistil, že ve věci bylo nejprve rozhodnuto Rozhodnutím Čestné rady okresního sdružení žalované v Pardubicích ze dne 30.6.2008, kdy žalobci byla jako disciplinární opatření uložena pokuta ve výši 12.000,- Kč. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozhodnutím Čestné rady žalované ze dne 13.3.2009 podle § 14 odst. 1 písm. c) disciplinárního řádu, kdy po dalším řízení bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Ústavní zakotvení profesní samospráva v České republice nemá. Ve vztahu k žalované pak jedinou zákonnou úpravu představuje zákon o komorách.

Podle § 1 odst. 2 zákona o komorách komory jsou samosprávnými nepolitickými stavovskými organizacemi sdružujícími všechny lékaře (...) zapsané v seznamech vedených komorami.

Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o komorách komory dbají, aby členové komor vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a řády komor.

Podle § 2 odst. 2 písm. e) a f) zákona o komorách komory jsou oprávněny
e) řešit stížnosti na výkon povolání svých členů v rozporu s odstavcem 1 písm. a),
f) uplatňovat disciplinární pravomoc v rozsahu stanoveném tímto zákonem.

Podle § 13 odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o komorách čestná rada okresního sdružení vykonává disciplinární pravomoc vůči jeho členům. Čestná rada okresního sdružení může uložit za porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 tohoto zákona jako disciplinární opatření

- a) důtku,
- b) pokutu od 2000 do 20 000 Kčs.

Proti písemnému rozhodnutí čestné rady okresního sdružení o uložení disciplinárního opatření může člen, kterému bylo disciplinární opatření uloženo, podat opravný prostředek do patnácti dnů od jeho doručení. O opravném prostředku rozhoduje čestná rada komory, která přezkoumávané rozhodnutí buď potvrdí nebo zruší. Zruší-li čestná rada komory napadené rozhodnutí, je čestná rada okresního sdružení vázána právním názorem čestné rady komory.

Podle § 18 odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o komorách čestná rada komory vykonává disciplinární pravomoc vůči všem členům komory. Čestná rada komory může uložit

za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření

a) pokutu od 3000 do 30 000 Kčs,

b) podmíněné vyloučení z komory,

c) vyloučení z komory.

Proti rozhodnutí čestné rady komory o uložení disciplinárního opatření podle odstavce 3 lze podat opravný prostředek. O opravném prostředku rozhoduje soud¹⁾.

Podle § 15 odst. 2 písm. a) zákona o komorách sjezd delegátů zejména schvaluje, mění a ruší (...) disciplinární řád.

Ze shora uvedených zákonných ustanovení je zjevné, že zákon o komorách sám předvídá situaci, kdy je o disciplinárním deliktu lékaře rozhodováno jednostupňově přímo Čestnou radou žalované, a to pro případ porušení povinností člena komory vyšší intenzity – závažné. Tato skutečnost vyplývá zejm. z § 18 zákona o komorách, kdy jen Čestné radě žalované přísluší ukládat disciplinární opatření za závažné porušení povinností člena komory. Ze srovnání § 18 a § 13 zákona o komorách je pak zřejmé, že Čestné radě okresního sdružení žalované pak přísluší projednávat jen porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách v nižší intenzitě, t.j. méně závažné, a dále pak jakkoli intenzivní porušení povinností uvedených v ostatních písmenech § 9 odst. 2 zákona o komorách.

Z uvedeného je zřejmé rozdělení věcné příslušnosti v prvním stupni mezi Čestnou radu okresního sdružení žalované a Čestnou radu žalované. Bližší procesní úpravu však zákon o komorách neobsahuje, ovšem v ust. § 15 odst. 2 písm. a) svěřuje úpravu procesních otázek v disciplinárním řízení (srov. slovo „řád“ užívané v právu České republiky vesměs pro předpisy upravující otázky procesní povahy – daňový řád, správní řád, občanský soudní řád, aj.) vnitřnímu předpisu žalované schválenému sjezdem delegátů žalované.

Z rozdělení věcné příslušnosti mezi Čestnou radu okresního sdružení žalované a Čestnou radu žalované pak vyplývá, že musí existovat procesní mechanismus pro případy, kdy disciplinární žalobce (revizní komise okresního sdružení žalované) podá návrh orgánu věcně nepřislušnému. Pro případ, že návrh na projednání závažného porušení povinností člena žalované vykonávat své

¹⁾ § 244 a násl. občanského soudního řádu*)

*) Zákon o komorách vůbec nereflektoval změnu zákonné úpravy týkající se přezkumu rozhodnutí správních orgánů, jak byla provedena s.ř.s. a zák. č. 151/2002 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím soudního řádu správního. Od 1.1.2003 totiž platí, že návrh na zahájení řízení proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy, nejedná-li se o rozhodnutí ve věci soukromoprávní, se nazývá žalobou a projednávají ho soudy ve správním soudnictví podle s.ř.s. [srov. § 4 odst. 1 písm. a), § 68 písm. b) s.ř.s.]. Jak vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již uvedeném rozsudku ze dne 27.10.2009 č.j. 4 Ads 39/2008-83, Sb. NSS č. 1980/2010, www.nssoud.cz, ust. § 129 odst. 1 s.ř.s. představuje nepřímou novelu zvláštních zákonů (včetně zákona o komorách), které je nutno vykládat s přihlédnutím ke všem ustanovením s.ř.s. o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (srov. zejm. odst. [24] odkazovaného rozsudku).

povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony je podán orgánu věcně nepřislušnému (Čestné radě okresního sdružení žalované) se tak z běžných procesních institutů nabízejí:

- a) postoupení věci rozhodnutím Čestné rady okresního sdružení žalované Čestné radu žalované (ve správním řádu je tento mechanismus upraven v § 12);
- b) odejmutí věci Čestné radě okresního sdružení žalované Čestnou radou žalované před vydáním rozhodnutí Čestné rady okresního sdružení žalované ve věci [tzv. atrakce, kterou správní řád upravuje např. v § 80 odst. 4 písm. b)], a
- c) nové projednání věci Čestnou radou žalované po odstranění předcházejícího rozhodnutí Čestné rady okresního sdružení žalované (obdoba přezkumného řízení upraveného v § 94 a násl. správního řádu).

Žalovaná v disciplinárním řádu pro popsanou situaci zvolila mechanismy uvedené shora pod písm. a) a c).

Podle § 13 odst. 1 písm. a) disciplinárního řádu řízení před čestnou radou komory jako před disciplinárním orgánem prvního stupně se koná v následujících případech: je-li případ postoupen čestnou radou okresního sdružení komory, pouze v případě, jde-li o porušení povinností stanovených v § 9 odst. 2 písm. a) zák. č. 220/1991 Sb. (povinnost vykonávat povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony) z důvodů důkazní a právní složitosti případu nebo pro to, že disciplinární pravomoc čestné rady okresního sdružení komory se jeví jako nedostatečná (§ 9 odst. 1).

Podle § 14 odst. 1 písm. c) věty první disciplinárního řádu předseda nebo pověřený člen čestné rady komory může přezkoumávat všechna rozhodnutí učiněná disciplinárními orgány okresních sdružení. Na jeho návrh může čestná rada komory zrušit rozhodnutí čestné rady okresního sdružení komory a rozhodnout o zahájení disciplinárního řízení před čestnou radou komory.

Tato úprava – zvolená žalovanou v disciplinárním řádu – nikterak nevybočuje z vymezení věcné příslušnosti disciplinárních orgánů žalované, jak byla shora uvedena, přičemž nijak nevybočuje ani z mezí běžných procesních institutů upravujících postupy v situaci, kdy bylo řízení zahájeno před věcně nepřislušným orgánem.

Z uvedených důvodů krajský soud shledává tuto úpravu jako takovou, ke které byla žalovaná řádně zákonem zmocněna [§ 15 odst. 2 písm. a) zákona o komorách], uvedená úprava s přihlédnutím ke shora uvedeným úvahám a závěrům nevybočuje z mezí zákonem této úpravě stanovených. Proto i tento žalobní bod shledal krajský soud nedůvodným.

F.

Žalobce dále namítá, že využila-li žalovaná definici pokračujícího deliktu z trestněprávní úpravy, užila tím analogie iuris v žalobcův neprospěch, kdy užití analogie v neprospěch pachatele je obecně při trestání v právu České republiky nepřípustné.

Žalovaná v této otázce odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že s ohledem na námitky uplatněné žalobcem se Čestná rada žalované touto otázkou v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývá, z napadeného rozhodnutí lze toliko seznat, že jednání žalobce v době od 1.12.2005 do 3.1.2006 a 30.1.2007 byla posouzena jako dílčí útoky jediného pokračujícího skutku.

I k této otázce se soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně vyjadřovaly. Lze vzpomenout již rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17.4.1998 č.j. 30 Ca 225/97-25, in Soudní judikatura, sešit 11/1998, str. 336, poř. č. 285/1998, v němž byla pro účely správního trestání plně akceptována úprava trvajících deliktů, když soud uzavřel, že v případě trvajících správního deliktu není počátek běhu prekluzivní lhůty totožný výlučně se zahájením takovéto protiprávní činnosti, nýbrž často až s jejím ukončením.

Návazná judikatura (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27.8.2002 č.j. 7 A 99/2000-42, in Judikatura v právu životního prostředí 2002, č. II/C/55, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20.6.2006 č.j. 29 Ca 177/2005-20, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.2.2005 č.j. 5 A 164/2002-44, Sb. NSS č. 832/2006, www.nssoud.cz, aj.) pak pokračovala ve směru posuzování trestnosti deliktů podle předpisů veřejného práva shodně jako podle předpisů práva trestního. Vyústila v závěr přijatý Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31.5.2007 č.j. 8 As 117/2005-135, Sb. NSS č. 1338/2007, www.nssoud.cz: *„Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvalý delikt, pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu.“* V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že aplikace těchto principů na veškeré trestání je zakotvena v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a navazující judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Tyto závěry pak byly převzaty i do pozdějších rozhodnutí soudů rozhodujících ve správním soudnictví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.6.1999 č.j. 1 As 35/2009-69, www.nssoud.cz, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16.12.2009 č.j. 15 Ca 86/2009-68, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2012 č.j. 1 As 49/2012-33, www.nssoud.cz, aj.), když bylo zdůrazněno, že se jedná o obecný princip trestání vyvinutý trestněprávní teorií, který byl až po jeho faktickém převzetí praxí při trestání převzat do výslovného znění některých zákonných úprav, což nevylučuje uplatnění téhož obecného principu trestání v případech, kde taková výslovná úprava dosud chybí, neboť obecné principy veškerého trestání musejí být totožné. V současné době se přitom jedná již fakticky o axiom. S těmito judikatorními závěry se ztotožňuje i podepsaný soud a ani v nyní posuzované věci neshledal důvody, pro které by se od nich měl odchýlit.

Krajský soud proto uzavírá, že Čestná rada žalované nikterak nepochybila, zabývala-li se otázkou, zda jednání žalobce naplňuje znaky pokračujícího deliktu a aplikovala tento obecný případ veškerého trestání i na nyní posuzovanou věc. Ani tento žalobní bod tedy krajský soud důvodným neshledal.

G.

Dále žalobce namítá, že pro pokračování v disciplinárním deliktu nebyly naplněny podmínky pokračování, jak jsou výslovně uvedeny v § 116 trestního zákoníku, neboť:

- a) správní orgán neprokázal, že už od počátku měl žalobce jednotný záměr postupovat určitým způsobem. To, že pacient více než po roce vyhledal žalobce s obtížemi při močení, nemohl žalobce v době prvního vytýkaného útoku nijak ovlivnit. Nebyl tu tak již od počátku společný úmysl;
- b) nebyla naplněna podmínka stejné skutkové podstaty, neboť ve výroku jsou uvedena ustanovení, která měla být porušena, jen výčtem, aniž by bylo uvedeno, kterým jednáním to které ustanovení žalobce porušil;
- c) není tu blízká souvislost časová, kdy musí jít o souvislost maximálně ve dnech či týdnech, nikoli o prodlevu delší jednoho roku.

Žalovaná odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že Čestná rada žalované uzavřela, že jednání žalobce dne 30.1.2007 bylo provedeno se stejným záměrem stejnému pacientovi, se systematickou časovou souvislostí, šlo o naprosto totožné zneužívání důvěry pacienta a poskytování nepravdivých informací

G.a)

Jakkoli lze přisvědčit žalobci, že žalobce nemusel očekávat, že ho po 3.1.2006 uvedený pacient ještě vyhledá, navíc po uplynutí doby jednoho roku, není pro posouzení otázky společného záměru důležitý tento časový odstup, ale vzájemná souvislost předmětných jednání spočívající v tom, že tu od počátku byl záměr aplikovat tomuto pacientu za úplatu injekce nezjištěné látky jako zaručenou „léčbu“ jeho údajného karcinomu a ujišťovat ho o správnosti této „léčby“ a následném úplném „vyléčení“. Právě tento záměr je společný všem vytýkaným dílčím konáním žalobce a byl tu od počátku žalobcova jednání.

Krajský soud proto zcela přisvědčuje žalované, že všechna vytýkaná konání žalobce byla kryta společným záměrem.

G.b)

Krajský soud na tomto místě musí konstatovat, že žalobce směšuje pojem skutkové podstaty deliktu s pojmem konkrétního porušení ustanovení právního předpisu.

Právní předpisy týkající se členů žalované totiž znají u disciplinárních deliktů jedinou skutkovou podstatu - porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 zákona o komorách (srov. znění § 13 odst. 3 zákona o komorách).

Vůči této základní skutkové podstatě je obsažena v zákoně o komorách již jen kvalifikovaná skutková podstata – závažné porušení povinností člena komory

uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách (§ 18 odst. 3 zákona o komorách).

Jedná se tak o jedinou skutkovou podstatu blanketní v základní a kvalifikované formě, neboť se liší jen intenzitou, jak ji zná trestní zákoník zpravidla v ustanovení téhož paragrafu v navazujících odstavcích (např. u trestného činu porušení předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou základní skutková podstata obsažená v § 261 odst. 1 a kvalifikovaná v § 261 odst. 3 trestního zákoníku).

Odkazuje-li tato skutková podstata na porušení povinnosti podle jiného předpisu, není pro její naplnění rozhodné, která z předmětných povinností stanovených konkrétním předpisem byla porušena; vždy bude naplněna tatáž skutková podstata. Ani žalobní bod spočívající v nezachování téže skutkové podstaty tak není důvodný.

G.c)

Pokud krajský soud vyjádřil s odkazem na dosavadní judikaturu přesvědčení o potřebě jednotné aplikace základních principů trestání ve všech oblastech (srov. oddíl F. shora), platí to i o otázce blízké časové souvislosti potřebné k posouzení jednotlivých útoků pachatele jako pokračujícího (jediného) skutku.

Podle § 116 trestního zákoníku se totiž pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a *blízkou souvislostí časovou* a souvislostí v předmětu útoku.

Všechny uvedené znaky přitom musejí být naplněny současně, absence byť i jednoho z nich vylučuje posouzení jednotlivých útoků jako dílčích útoků téhož skutku (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12.12.2012 č.j. 7 Tdo 1275/2012-25, www.nsoud.cz).

Podle ustálené judikatury trestních soudů pak již doba šesti měsíců mezi jednotlivými útoky sama o sobě vylučuje posouzení těchto útoků jako dílčích útoků jednoho skutku, když sama o sobě svědčí právě o nedostatku blízké časové souvislosti (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3.7.2007 sp. zn. 5 Tdo 739/2007, www.nsoud.cz).

V posuzovaném případě je pak rozestup jednotlivých útoků žalobce ještě větší – přesahuje jeden rok. Krajský soud proto přisvědčuje žalobci, že Čestná rada žalované nesprávně posoudila vytykané útoky žalobce jednak v období od 1.12.2005 do 3.1.2006, jednak dne 30.1.2007, jako pokračování v témže skutku, neboť tu není blízká časová souvislost těchto útoků.

H.

Napadené rozhodnutí je tedy pro důvodnost žalobního bodu rozebraného v oddíle G.c) shora nezákonné, a proto bylo krajský soudem podle § 78

odst. 1 s.ř.s. zrušeno a věc vrácena podle § 78 odst. 4 s.ř.s. žalované k dalšímu řízení.

V dalším řízení jsou orgány žalované vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

I.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek 2.000,- Kč

b) náklady právního zastoupení advokátem

α) odměna advokátky za zastupování
v řízení ve výši 2.100,- Kč bez DPH /
/ úkon při těchto úkonech právní
služby poskytnutých do 31.12.2012

1) příprava a převzetí věci

§ 7, § 9 odst. 3 písm. f)

2) sepis žaloby

vyhl. č. 177/1996 Sb. 4.200,- Kč
ve znění do r. 2012

β) paušální náhrada hotových výdajů
advokátky ve výši 300,- Kč bez DPH /
/ úkon při úkonech právní pomoci
vypočtených pod písm. α)

§ 13 odst. 3

vyhl. č. 177/1996 Sb. 600,- Kč

γ) DPH 21% z částek uvedených
pod písm.α) – β)

1.008,- Kč

Celkem

7.082,- Kč

Soud proto uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 28. listopadu 2013

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu